

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.C.epistolarvm ad T.Pomponivm Atticvm
liber decimvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

Toga pura

Go meo Ciceroni, quoniā Roma caremus, Arpini potissimū togā purā dedi: idq; municipibus nostris fuit gratū: etsi oīs, & illos, & qua iter feci, moestos, afflictosq; vidi. tā tristis, & tā atrox est *ἀναθεώρησις*, huius ingētis mali. Delectus habet, in hyberna deducunt. Ea, quę etiā cū a bonis viris, tū iusto in bello cū modeste fiunt, tū ipsa per se molesta sunt, q̄ cēses acerba nunc esse, cū a perditis in ciuili nefario bello petulantissime fiant. Caue aut putes quęq; hoīem in Italia turpē esse, qui hinc absit. Vidi ipse Formiis vniuersos: neq; mehercule vnq; hoīes putauī, & norā omneis, sed nunq; vno loco viderā. Pergamus igit quo placet, & nostra oīa relinquamus. Proficiscamur ad eū, cui gratior noster aduētus erit, q̄ si vna fuisset. tum em̄ eram⁹ in maxima spē: nūc ego qdē in nulla, nec p̄ter me quisq; Italiā gessit, nisi q̄ hūc inimicū sibi putaret. Nec mehercule hoc facio reip. causa, quā funditus deletā puto, sed ne q̄s me p̄ter ingratū in eū, qui me leuauit iis incōmodis quibus idē affecerat: & simul q̄ ea, quę sūt, aut q̄ certe futura sunt, videre nō potero. Etiam equidē Sena. Consul. facta qdā iā puto: vtinā in Volcatii sententiā, sed qd refert: etem̄ vna sententiā oīm. Sed erit iniustissimus Seruius, qui filiū misit ad affligēdū Cn. Pompeiū, aut certe capiendū cū Pontio Titiniano. etsi hic quidē timoris causa, ille vero nō. Sed stomachari desinamus, & aliqñ sententiā terminem⁹, vt nihil noui, nisi id qd̄ vellē, minimū spiritū reliquū eē. Nos, qm̄ superū mare obsidet, infero nauigabim⁹: & si Puteolis erit difficile, Crotonē petem⁹, aut Thurios, & boni ciues amātes patrię mare infestū habebim⁹. Aliā rationē huius belli gerendī nullā video. in Aegyptū nos abdimus, exercitu pares esse nō possum⁹. pacis fides nulla est. sed hec satis deplorata sunt. Tu velim literas Cephaloni des de oībus rebus actis, deniq; etiā de sermonib⁹ hoīm, nisi sane obmutuerūt. Ego tuis consiliis vsus sum, maxime q̄ & grauitatē in cōgressu nostro tenui, quā debui, & ad urbē vt nō accederē, perseueraui. Qd̄ superest, scribe quęso q̄ accuratissime (iam em̄ extrema sunt) qd̄ placeat, quid censeas. & si iā nulla dubitatio est, tamen si quid, vel potius quicquid veniet in mentē, scribas velim. Vale.

Volcatii
sententia.

Mare superū
& inferū.

Quod superest.

M. T. C. EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER DECIMVS. T. P. ATTICO.

Errio Nonatū, cū in Laterium fratris venissem, accepi literas, & parū lum respirauī, qd̄ post has ruinas mihi nō acciderat. Per em̄ magnū estimo tibi firmitudinē animi nostri, & factū nostrū p̄bari. Sexto. nō nostro q̄ scribis probari, ita lētor, vt me, quasi patris ei⁹, cui semper vni tribui plurimū, iudicio cōprobari putē: qui mihi, qd̄ sape soleo recordari, dixit olim Nonis illis Decemb. cū ego, Sexte, quidnā ergo: quid ille, *ἀλλὰ μέγα ἔξασ, τὴν καὶ ἐσομενοισι πυνέωσι*. Eius igit mihi viuūt auctoritas, & simillimus ei⁹ filius eodē est apud me pondere, quo fuit ille: quē saluere velim iubeas plurimū. Tu tuū consiliū, etsi nō in longinquū tēpus differs: iā em̄ illū emptū pacificatorē peroraf se puto, iam actū aliqd̄ esse in consessu Senatorū: tñ suspensum me detines, sed eo minus, q̄ nō dubito, qd̄ nobis agēdū putes. Quid. n. Flauio legionē, & Siciliā dari scribis: & id iā fieri: q̄ tu scelera partim parari, & iā cogitari, partim ex tēpore futura cēses: Ego vero Solonis popularis tui, & vt puto, etiā mei, legē negligā, qui capite sanxit, si quis in seditione non alterutrius partis fuisset: nisi tu aliter censes: & hinc abero, & filii. sed alterū mihi est certius, nec p̄cipiā tñ, expectabo tuū consiliū, & eas literas, nisi alias iam dedisti, quas scripsi, vt Cephaloni dares. Qd̄ scribis, nō quo aliunde audieris, sed te ipsum putare, me attractū iri, si de pace agat: mihi oīno nō venit in mētē, q̄ possit actio eē de pace, cū illi certissimū sit, sese posse expoliare exercitū, & puincia Pōpeiū, nisi forte iste summarius ei pōt psuadere, vt dū oratores cantēt, rideāt, quiescāt, nihil video qd̄ sperē, aut quid iā putē fieri posse. Sed tñ hoīs hoc ipm̄ p̄bi est, & magnū sit, *τὴν πολικωτάτων σκέμματα*, veniendū ne sit in cōsiliū Tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. Quare, si quid eiusmodi euenerit, vt accersamur, qd̄ egdē nō curo, quid em̄ essem de pace dicturus, dixi. ipse valde repudiāuit. sed tñ si qd̄ acciderit, qd̄ censeas mihi faciēdum, vtiq; scribito. Nihil. n. mihi adhuc accidit, qd̄ maioris cōsiliū esset. Trebatii boni viri, & cuius verbis te gaudeo delectatum, tuaq; ista crebra *ἐκφώνησις* τέρπει, me sola adhuc delectat.

Saluere.

Lex Solonis
Attici
popularis.

Sūmarius.

Trebatius.

Liber. X. Fo. CXLIX.

uit. Literas tuas vehemēter expecto, quas quōdē credo iā datas esse. Tu cū Sexto seruasti graui-
tate eandē, quā mihi p̄cipis. Celer tuus disertus magis est, q̄ sapiens. De iuuenibus, q̄ ex Tul-
lia audisti, vera sunt. M. Antonii istud quōd scribis, nō mihi videt̄ tā re esse triste, q̄ verbo. hac
est ἄλωσις, in qua nūc sum⁹ mortis instar. aut. n. mihi libere inter malos καλυτερόν fuit, aut
vel periculose cū bonis: aut nos temeritate bonorū sequamur, aut audaciā improborū insecte-
mur. vtrūq̄ periculosum est. At hoc quōd agimus, nec turpe, nec tñ tutū. Istū, q̄ filiū Brūdiū
de pace misit. De pace idē sentio, quōd tu, simulationē eē apertā: parari autē bellū acerrimū. Me
legatū iri non arbitror, cuius adhuc (vt optauī) mentio facta nulla sit: eo min⁹ habeo neces-
se scribere, aut etiam cogitare, quid sim factur⁹, si acciderit, vt legarer. Vale.

T.P.ATTICO.

Go cū accepissem tuas literas Nonis April. quas Cephalio attulerat, essem
q̄ Minturnis postridie māsurus, protinus sustinui me in Arcano fratris, vt
dū aliqd certius afferret, occultiore in loco essem⁹, agereturq̄ nihilo min⁹,
q̄ sine nobis agi possunt. Iā adest, & animus ardet, nec est quicq̄ quo, & qua.
sed hęc nostra erit cura, & peritorū. Tu tñ, quōd poteris, vt adhuc fecisti, nos
cōsiliis iuuabis. Res sunt inexplicabiles. Fortunę sunt cōmittēda oīa: sine spe
conamur vlla. Melius si quōd acciderit, mirabimur. Dionysiū nolim ad me profectū, de quo ad
me Tullia mea scripsit. sed & tempus alienum est, & homini non amico nostra incommoda,
tanta præterim, spectaculo esse nollem, cui te meo nomine inimicum esse nolo. Vale.

T.P.ATTICO.

Vm quōd scriberē, plane nihil haberē, hęc autē reliqua essent, q̄ scire cuperē, p̄-
fectus ne esset: quo in statu urbē reliquisset: in ip̄a Italia, quē cuiq̄ regioni,
aut negotio p̄fecisset: & q̄ essent ad Pōpeiū, & ad Coss. ex S.C. de pace lega-
ti. Vt igit̄ hęc scirē, dedita opera has ad te literas misi. Feceris igit̄ cōmo-
de, mihiq̄ gratū, si me de his rebus, & si quōd erit aliud, quōd scire opus sit, fece-
ris certiorē. Ego in Arcano opperor, dū ista cognosco. Ad. VII. Iduū alterā
tibi eodē die epistolā dictauī, & pridie dederā mea manu lōgiorē. Vīsum te aiunt in Regia,
nec reprehēdo, q̄p̄ cū ipse istā rephēsiōnē nō fugerim. sed expecto tuas literas. Neq̄ iā sane
video, quid expectē: sed tñ etiā si nihil erit, id ipsum ad me velim scribas. Cēsar mihi ignoscit
p̄ literas, q̄ nō venerim, seseq̄ in optimā p̄tē id accipe dicit. Facile parior, quōd scribit, secū Tul-
liū, & Seruiū questos esse, q̄a nō idē quoq̄ sibi, quōd mihi remisisset. homines ridiculos, q̄ cū fi-
lios misissent ad Cn. Pōpeiū circūsedēdū, ipsi in Senatū venire dubitarent. Sed tñ exēplū misi
ad te Cēsaris literarum. Vale.

T.P.ATTICO.

Vltas a te accepī literas eodē die, oīs diligēter scriptas. Ea vero q̄ volumi-
nis instar, erat sepe legēda, sicuti facio: in qua nō frustra laborē suscepisti, mi-
hi quōd p̄gratū fecisti. Quare, vt id quoad licebit, idest quoad scies vbi sum⁹,
q̄ sapissime facias, te vehemēter rogo. At deplorādī quidē, quōd quōtidie faci-
mus, sit iā nobis, aut finis oīno, si pōt, aut moderatio quōdā, quōd profecto pōt.
Nō em̄ quā dignitatē, quos honores, quē vitę statū amiserim, cogito, sed quōd
cōsecutus sim, quid præstiterim, qua in laude vixerim: his deniq̄ in malis quōd interfit inter
me, & istos, quos p̄pter oīa amissimus. Hi sunt, qui nisi me ciuitate expulissent, obtinere se nō
posse putarūt licētiā cupiditatū suarū: quorū societas, & sceleratę cōsensionis fides, quo eru-
perit vides. Alter ardet furore, & scelere, nec remittit aliqd, sed in dies īgrauescit. modo Ita-
lia expulit, nūc alia ex parte p̄sequi, ex alia prouincia spoliare conat̄: nec iā recusat, sed quo-
dāmodo postulat, vt quēadmodū est, sic etiā appellet Tyrānus. Alter is, q̄ nos sibi quōdā ad-
pedes stratos ne subleuabat: qui se quidē nihil cōtra huius volūtātē aiebat facere posse, ela-
psus e focerī manib⁹, ac ferro, bellū terra, & mari cōparat, nō iniustū ille quidē, sed tū piū, tū
etiā necessariū, suis tñ ciuib⁹ exitiabile, nisi vicerit: calamitosum etiā, si vicerit. Horū ego sū-
morū imperatorū nō modo res gestas nō antepono meis, sed ne fortunā quidē ipsam, qua il-
li florētissima, nos duriore cōsiliatū videmur. Quis. n. pōt aut deserta p̄ se patria, aut oppres-
sa beatus esse: Et si (vt nos a te admouemur) recte in illis libris dixim⁹, nihil esse bonū, nisi quōd
honestū: nihil malū, nisi quōd turpe sit. certe vterq̄ istorū est miserimus, quorū vtriq̄ semp pa-
trię salus, & dignitas posterior sua dñatione, & domesticis cōmodis fuit. Pręclara igit̄ cōsciē-
tia sustētōr, cū cogito me de rep. aut meruisse optime, cū potuerim: aut certe nunq̄ nisi de ea

Disert⁹ ma-
gis q̄ sapiens
Halosis.

Arcanum.

Dionysius
inimicus
Ciceronis.

Arcanum.
Vīsus in re-
gia Attic⁹.

Ridiculos
homines.

Volumi-
nis instar.

Licentia.

Tyrannus.
Ne suble-
uabat.
Ille quidē.
Exitiabile
bel. Pom.

Epistol. ad T. P. Atticum

diuine cogitasse: eaq; ipsa tēpestate euersam esse remp. quā ego. XIII. annis ante p̄spexerim.
 Hac igit̄ cōsciētia comite, p̄ficiscar, magno equidē cū dolore, nec tā id p̄pter me, aut p̄pter
 fratrem meū, quorū iā acta etas, q̄ p̄pter pueros, q̄bus iterdū videmur p̄stare etiā rēp. debuisse,
 quorū quidē alter nō tam, quia maiore pietate est, me mirabiliter excruciat: alter (o rem mise-
 rā, nihil em̄ mihi accidit in omni uita acerbi⁹) indulgentia uidelicet nostra deprauat⁹, eo p̄-
 gressus est, quo nō audeo dicere. Et expecto tuas literas. scripsisti em̄ te scripturū plurima, cū
 ipsum uidiſſes. Omne meū obsequiū in illū fuit cū multa seueritate: neq; vnū eius, nec paruū,
 sed multa magna delicta cōpressi. Patris aut̄ lenitas amāda potius ab illo, q̄ tā crudeliter ne-
 gligēda. Nā literas eius ad Cēsare missas ita grauiter tulimus, ut te qdē celaremus, sed ipsi⁹
 uideamus vitā insuauē reddidisse. Hoc uero eius iter, simularioq; pietatis, qualis fuerit, nō au-
 deo dicere. Tātū scio, post Hirciū cōuētū, accersitū ab Cēsare cū eodē eo animo ab suis ratio-
 nibus alienissimo, & cōsilio relinquendi Italiā. Et hęc ipsa timide, sed nulla nostra culpa est.
 Natura metuēda est, hęc Curionē, hęc Hortēsiū filiū nō patrū culpa corrumpit. Iacet in mœ-
 rore meus frater, neq; tā de sua uita, q̄ de mea metuit. huic tu malo affer cōsolationes, si vlti-
 mas potes: maxime quidē illam uelim, ea q̄ ad nos delata sint, aut falsa esse, aut minora; q̄ si ve-
 ra sint, quid futurū sit in hac fuga, nescio. Nā si haberem⁹ remp. cōsiliū mihi nō deesset nec
 ad seueritatē, nec ad diligentia. Nūc siue iracūdia, siue dolore, siue metu p̄motus, graui⁹ scri-
 psi, q̄ aut tuus in illum amor, aut meus postulabat. Si uera sunt, ignosces: si falsa, me libente
 eripies mihi hūc errorē. Quoquo modo uero se res habeat, nihil assignabis nec patruo, nec
 patri. Cū hęc scripsissem, a Curione mihi nūciatum est, eū ad me venire. Venerat. n. is in Cu-
 manū uesperī pridie, id est Idibus. Si qd eius igit̄ sermo eiusmodi attulerit, qd ad te scriben-
 dum sit, id in literis adiugam. Prateriit Villā meā Curio, iussitq; mihi nūciari mox se uetu-
 rum, cucurritq; Puteolos, ut ibi cōcionaret. cōcionat⁹ est, rediit, fuit ad me sane diu. o rē fœ-
 dā, nosti hoīem, nihil occultauit: in primis nihil esse certius, q̄ ut oēs, qui lege Pompeia con-
 demnati essent, restituerent. itaq; se in Sicilia eorū opa vsurū. De Hispaniis nō dubitabat, qn̄
 Cēsaris essent, inde ipm̄ cū exercitu, ubi cūq; Pōpei⁹ esset: ei⁹ interitu finē illi fore, p̄p̄i⁹ factū
 esse nihil. eū plane iracūdia elatū, uoluisse Cēsare occidi Metellū Trib. pl. qd si eēt factū, cadē
 magnā futurā esse. p̄ multos hortatores esse cedis: ipsū aut̄ nō uolūitate, aut natura nō eē cru-
 delē, sed q̄ putaret popularē esse clemētia: q̄ si populi studiū amisisset, crudelē fore, eūq; p̄tur-
 batū, q̄ intelligeret, se apud ipsum legē offendisse de erario. Itaq; ei cū certissimū fuisset, ante
 q̄ p̄ficisceret, cōcionē habere, ausum nō esse, uel uolūterq; aīo p̄turbato p̄fectū. Cū aut̄ ex eo
 q̄rerē, qd uideret, qd exēplū, quā rēp. plane fatebat nullā spem reliquā. Pōpeiū classē timebat:
 q̄ si esset, se de Sicilia abiturū. Quid iquā isti sex tui fasces: si ab Senatu, cur laureati: si ab ip̄o,
 cur sex: Cupiui inquit ex S. C. iurrepto. nā aliter nō poterat. At ille impediō nūc magis odit
 Senatū, a me inqt̄ oīa p̄ficiscēt. Sex aut̄, q̄ duodecim nolui: nā licebat. Tū ego, q̄ uellē iquā
 petiisse ab eo, qd audio Philippū impetrasse. Sed uerit⁹ sum, quia ille a me nihil impetrabat.
 Libēter, inqt̄, tibi cōcessisset. uerū puta te impetrasse. Ego em̄ ad eū scribā, ut tu ipse uoles, de
 ea re nos inter nos locutos. Quid aut̄ illi⁹ interest, qm̄ in Senatū nō uenis, ubi sis: q̄ nūc ipm̄
 minime offendisses, ei⁹ causa si ī Italiā nō fuisses. Atq; ego me recessurū, & solitudinē q̄rere,
 maxime q̄ lictores haberē, laudabat cōsiliū. quid ergo inquā: nā mihi cursus in Grēciam p̄ tuā
 puiciā est, qm̄ ad mare superū milites sunt. Quid mihi inqt̄ opratius? Hoc loco multa plibe-
 raliter. ergo hoc qdē uerū est p̄fecto, ut nō mō tuto, uerū etiā palā nauigarem⁹. reliq; in poste-
 rū diē distulit, ex qb⁹ scribā ad te, si qd erit ep̄stola dignū. Sūt aut̄, q̄ p̄terii, interregnū ne eēt
 expectaturus, an quo mō dixerim, ille qdē. sed deferrī consulatū, sed se nolle in pximū annū,
 & alia sunt, q̄ exgrā. Iurabat ad summā, q̄ nullo negotio faceret, amicissimū mihi Cēsare es-
 se debere. Quid enim vnq; scripsit ad me Dolobella: dico qd affirmabat, cū scripsisset, q̄ me cu-
 peret ad urbē uenire: illum quidē gratias agere maximas, & nō modo probare, sed etiam gau-
 dere, atq; iubebat. Quid quæris? Est enim suspitio illa domesticī malī, & sermonis Hirciani.
 q̄ cupio illum dignū esse nobis, & q̄ ipse me inuito, quæ pro illo sit suspicandum. sed opus
 fuit Hircio conuento. Est profecto nescio quid, quod uelim q̄minimo. & tamen eum non-
 dum redisse miramur. Sed hęc uidebimus, tu optimos Terentiæ dabis. iam enim Urbis vnū
 periculum est. Me tamen cōsilio iuua, pedibus ne Rhegyum, an hinc statim in nauem, & cæ-
 tera, quoniam commoror. Ego ad te statim habebō qd scribā, simul ut uidero Curionē. De
 Tirone cura quæso, qd facis, ut scia, quid is agat. De tota mea cogitatioe scripsi ad te antea

Indulgētia
deprauat⁹
filius.

Cic. Iunio-
ris ad Cēs.
litera.

Natura p̄-
uerſa.
Metuit de
&c.

Sermo Cu-
rionis.

Propēius.

Cēsar cru-
delis.

Fasces sex
laureati
Cēs.
Duodecim
nolui.
Nos inter
nos.

Interregnū

Quid quæris?

fatis, vt mihi visus sum, diligēter. de die nihil sane potest scribi certū p̄ter hoc, non ante lunā nouā. Curionis sermo postridie eandē habuit fere sententiā: nisi q̄ apertius significauit, se earū rerū exitū non videre. Qd̄ mihi mādas de quodam regēdo ἀπαδ' ἰου tñ nihil p̄mittā, atq; vtinam tu, sed modestior non per epistolam, ad Vestoriū statim de Tullia: ac valde req̄rere solebat. Cōmodi? tecū Vectinus est locutus, q̄ ad me scripserat: sed mirari satis hoīs ne gligentiam non queo. cū mihi enim Philotimus dixisset, sese. CCL. emere de Canuleio diuerforiū illud posse, minoris etiā empturum, si Vectinum rogassem, rogauī, vt si quid possit, ex ea sūma detraheret, p̄misit: ad me nup̄ se HS. XXX. emisit, vt scriberē cui vellē addici. diē pecunię Idibus Nouembris esse. rescripsi & ista Madio, si vis, cū ioco tñ familiari. Nunc, qm̄ agit liberaliter, nihil accuso hominē: scripsiq; ad eū, me a te certiore esse factū. Tu de tuo itinere quid, & quando cogites, velim me certiore facias. Vale.

Non ante lunā nouā.

T. P. ATTICO.

D vndecimū Cal. Martii me adhuc nihil p̄ter tēpstatē morat. Astute nihil sum acturus. fiat, vt in Hispania quidlibet, & tñ recitet, meas cogitationes omneis explicauī tibi superioribus literis. quocirca hęc sunt breues: & tamē, quia festinabā, erāq; occupatior de Q. fratre, ita me quidē sedulo. sed nosti reliqua. Q; me mones, & amice, & prudēter memoras, sed erūt oīa facilia, si ab vno illo cauero. Magnū opus est. mirabilia multa. nihil simplex, nihil syncerū. vellē suscepisses iuuenē regēdū. pater em̄ nimis indulgēs: quicqd̄ ego astrinxi, relaxat: si sine illo possem, regerē, qd̄ tu potes, sed ignosco. magnū inquā opus est. Pompeiū p̄ certo habemus p̄ Illyricū p̄ficisci in Galliā, ego nūc qua, & quo videbo. Ego vero Apuliam, & Siptonū, & tergiuersationē istā p̄bo, nec tuā rationē eādē esse duco, quā meā: nō qn̄ i rep. rectū idē sit vtriq; nostrū, sed ea nō agit. Regnandī cōtētio est, in qua pulsus est modestior Rex, & probior, & integrior, & is, qui nisi vincit, nomē populi Roma. debeat necesse est. sin̄ aut̄ vicit, Suliano more, exēploq; vincet. Ergo hac in cōtētione neutrū tibi palā sentiēdū, & tēpori seruiēdum est. Mea causa aut̄ alia est, q̄ beneficio vincit, ingrat⁹ esse nō possum: nec tñ in acie, sed militiā, aut alio in loco, siue in oppidulo futurū puto. Nihil, inquires, iuuas eū, in quē ingrat⁹ esse nō vis: immo minus fortasse voluisset. sed de hoc videbimus. Exeamus mō, qd̄ vt meliore tēpore possimus, facit Adriatico mari Dolabella, Cretensī Curio. Iniecta aut̄ mihi spes q̄dā est, velle mecū Ser. Sulpitiū colloqui, ad eū misi Philotimū libertū cū literis: si vir esse volet, det clara Synodiā: sin̄ aut̄, erimus nos, qui solemus. Curio mecū vixit iacere Casarē putans offensione populari, Siciliaq; diffidēs, si Pōpeius nauigare cōpisset. Quintū puerū accēpi, vehemēter auaritiā video fuisse, & spem magni Cōgiariī. Magnū hoc malū est: sed scelus illud, qd̄ timueram⁹, video nullū fuisse. hoc aut̄ vitiū puto te existimare nō nostra indulgentiā, sed a natura p̄fectū, quē tñ nos disciplina regim⁹. De Oppiis Velētib⁹ qd̄ placeat, cū Philotimo videbis. Epeirum nostrā putabamus, sed alios cursus videbamur habiturū. Vale.

Explicauī.

Indulgens pater.

Rex pbior.

Synodiā.

Cōgiariū.

T. P. ATTICO.

Tres ipsa monebat, & tu ostenderas, & ego videbā de his rebus, quas intercipi periculosum esset, sinē inter nos scribendū fieri tempus esse. Sed cum ad me sepe mea Tullia scribat, orans, vt qd̄ in Hispania gerat, expectē, & semper ascribat idē videri tibi, idq; ipse etiā ex tuis literis intellexerim, nō puto esse alienum me ad te, quid de ea re sentiā scribere. Cōsiliū istud tūc esset prudēs, vt mihi videt, si nostras rationes ad Hispaniēsem casum accōmodaturī essemus, qd̄ fieri dicitis oportere. necesse est em̄ aut, id qd̄ maxime velim, pelli istū ab Hispania, aut trahi id bellū, aut istū, vt cōfidere videt, apprehendere Hispanias. Si pelli, q̄ gratus, aut q̄ honestus tū erit ad Pompeiū noster aduētus, cū ipsum Curionē ad eū trāsiturū putēs: si trahit bellū, qd̄ expectē: aut q̄diū: relinquēt, vt si vincimur, in Hispania quiescamus. id ego cōtra puto. Istū em̄ victorē magis relinquēdū puto, q̄ victū, & dubitantē magis, q̄ fidētē suis rebus. nam cadē video, si vicerit, & impetū in priuatorū pecunias, & exulū reditū, & tabulas nouas, & turpissimorum honores, & regnum, non modo Romano hominī, sed ne Persē quidē cuiq; tolerabile. Tacita esse poterit in id dignitas mea: Pati poterūt oculi, me cū Gabiniō sn̄iam dicere: & qdē illū rogari pri⁹: p̄sto esse cliētē tuū Chloeliū Catelli, Plaguleiū, ceteros: Sed cur inimicos colligo? q̄ meos necessarios a me defensos nec videre in Curia sine dolore, nec versari iter eos sine dedecore potero. Quid si ne id qdē est exploratū fore, vt mihi liceat?

Epistol. ad T. P. Atticum

Cōsiliū
Themist.
Pompēio.

Platonis de
tyrānis au
guria.

Thucydī-
des.

Vita perpe-
tua.

Audire be-
ne.
Eclipsis.

Epistola M.
Antonii.

Tullia.

Scribūt em̄ ad me amici ei⁹, me illi nullo mō satisfecisse, q̄ i Senatū nō venerim. Tñ ne dubite-
mus an & nos etiā cū periculo vēdicemus, qui cū cōiunctione, tū p̄mio quidē nolumus esse.
Deinde hoc vide, nō esse iudiciū de tota cōtētiōe in Hispaniis, nisi forte his amissis, arma Pō-
pēiū abiecturū putas, cuius om̄e cōsiliū Themistocleū est. Existimat em̄, q̄ mare teneat, eū ne-
cesse rerū potiri. Itaq; q̄ nunq̄ egit, vt Hispaniē p se tenerent, naualis apparat⁹ ei semp antiq̄
sima cura fuit. Nauigabit igit̄ cū erit tēpus, maximis classib⁹, & ad Italiā accedet, in qua nos
sedētes qd̄ erimus! Nā mediōs esse iā nō licebit, classib⁹ aduersabimur igit̄! qd̄ malum maius
scilicet tātū! deniq; quid turpius! An, ni valde hic in absentia solus, tuli scelus eiusdē, cū Pō-
pēio, & cū reliquis principibus nō ferā! Q; si iam misso officio periculi ratio habēda est, ab il-
lis est periculū, si peccaro: ab hoc, si recte fecero: nec vllū in his malis consiliū periculo vacuū
inueniri pōt: vt nō sit dubiū, qn̄ cū periculo fugiamus, qd̄ fugeremus etiā cū salute. nō simul
cū Pōpēio mare trāsierimus, nō oīno potuimus. Extrat ratio dierū, sed tñ (fateamur em̄ quod
est) ne condamus quidē, vt possumus: fefellit ea res, q̄ fortasse nō debuit, sed fefellit, q̄ pacem
putaui fore: quæ si esset, iratū mihi Cæsare esse, cū idē amicus esset Pōpēio, nolui. Senferā em̄
q̄ idē essent: hoc veritus in hāc tarditatē incidī. sed assequar omnia, si p̄pero: si cūctor, amit-
to. Et tñ mi Attice auguria quoq; me incitāt quadā spē non dubia, nō hęc Collegiū nostri ab
Attico, sed illa Platōis de Tyrānis, nullo em̄ mō posse video stare istū diuti⁹, qn̄ ipse p se etiā
lāguētibus nobis cōcidat. quippe qui florentis ac novos vt vti diebus ipsi illi egentī ac per-
ditē multitudini in odiū acerbissimū veniret: q̄ duarū rerū simulationē tā cito amiserit, mā
suetudinīs in Metello, diuitiarū in Afranio. Iam quib⁹ vtaf vel sociis, vel ministris, si ii puin-
cias, si temp. regēt, quorū nemo duos mēses potuit patrimoniū suū gubernare! Non sunt oīa
colligēda, q̄ tu acutissime prospicis, sed tñ ea pene ante oculos iā intelliges, id regnū vix se-
mestre esse posse. Qd̄ si me fefellerit, ferā, sicut multi p̄clarissimi hoīes in rep. excellētes tula-
rūt, nisi forte me Sardanapali vice in suo lectulo mori malle cēsueris, q̄ exilio Themistocleo:
q̄ cū fuisset, vt ait Thucydides, τῶν τε πρῶταρχῆμα δι' ἐλαχίστης ἐπιλήθης κρείστος γνώμων, καὶ ἔμελλον
τῶν ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γρηγοροῦ μὲν ἀριστος εἰκαστής, tamen incidit in eos casus, quos vitasset, si is
eum nihil fefellerit. Et si erat (vt ait idē) q̄ τὸ ἀμεινον καὶ τὸ χεῖρον ἐν τοῖς ἀφανέσι προεώρα μά-
λιστα, tamen non vidit, nec quomodo Lacedæmoniorū, nec quomodo suorū ciuium inuidiā
effugeret, nec quid Artaxerxi polliceret. Non fuisset & illa nox tam acerba Africano sapiē-
tissimo viro, nō tā dirus ille dies Sullan⁹, callidissimo viro C. Mario, si nihil vtrūq; eorū fe-
fellisset. Nos tamen hoc cōfirmamus illo augurio, qd̄ diximus. Nec nos fallit, nec aliter acci-
dit. corruat iste necesse est, aut per aduersarios, aut ipse p se, q̄ quidē sibi est aduersarius vnus
acerrimus. id spero viuīs nobis fore. q̄q̄ tempus est nos de illa perpetua iā, nō de hac exigua
vita cogitare. Sin quid acciderit maturius, haud fane mea multū interfuerit, vtrū factū fue-
rit: videam, an futurū esse multo ante viderim. Quæ cū ita sint, nō est cōmittēdū, vt iis pareā
mus, quos cōtra me Senat⁹, ne qd̄ resp. detrimētī acciperet, armauit. Tibi sūt oīa cōmēdata, q̄
cōmēdatiōis meę, pro tuo in nos amore, nō idigēt. ne hercule qdē reperio, qd̄ scribā: sed eo. n.
πλετοδοκῶν. et si nihil vnq̄ tā fuit scribendū, q̄ nihil mihi vnq̄ ex plurimis tuis iucūditatibus
grati⁹ accidisse, q̄ q̄ meā Tullia suauissime, diligētissimeq; coluisti, valde eo ip̄a delectata est,
ego aut nō min⁹. cui⁹ quidē virt⁹ mirifica, quomodo illa fert publicā cladē, quomodo dome-
sticas tricas. quātus autē animus in discessu nostro sit, σοργῆσ sit sūma σύντηξις, tñ nos recte
facere & bñ audire vult. sed hac sup re nimis, ne meā ipse iam euocē. tu si qd̄
de Hispaniis certi⁹, & si qd̄ aliud, dū adsum⁹ scribes: & ego fortasse discedēs dabo ad te aliqd̄
eo etiā magis, q̄ Tullia te nō putabat ex Italia hoc tēpore. Cū Antonio itē est agēdū, vt cū
Curione Melitē me velit esse. huic bello nolo interessē. eo velim tam facili vti possem, & tam
bono in me, q̄ Curio. Is ad Missenū. VI. Nonarū vēturus dicebat, id est hodie. Sed p̄misit mi
hi odiosas literas hoc exēplo. M. ANT. TR. P. R. M. T. CICERONI IMP. S.

Isi te valde amarē, & multo quidem plus, q̄ tu putas, nō extimuissem rumo-
rem, qui de te prolatus est, cum præsertim falsum esse existimarem: sed quia
te nimio plus diligo, non possum dissimulare infamiam quoq; q̄ quis sit falsa.
Nauigio esse te iturum trans mare, credere non possum, cū tāti facias Do-
labellā, & Tullia tuā foeminā lectissimā, tantiq; ab omnibus nobis fias: qui-
bus nehercule, dignitas, amplitudoq; tua pene charior ē, q̄ tibi ipsi. Sed ta-
men non sum arbitrat⁹ esse amici nō cōmouerī etiā improborum sermone. atq; eo feci stu-

diostus, q̄ iudicabā duriores parteis mihi impositas esse ab offensione nostra, q̄ magis a
τυπία, mea, q̄ ab iniuria tua nata est. Sic. n. volo te tibi persuadere, mihi neminē esse chario-
rē te, excepto Cesare. Cesare maxime ī suis M. Ciceronē reponere. Quare mi Cicerō te rogo,
vt tibi oīa integra serues: eius fidē improbes, qui tibi, vt beneficiū daret, prius iniuriā fecit:
cōtra eū ne profugias, qui te, etsi nō amabit (qđ accidere nō pōt) tñ saluū, amplissimūq; esse
cupiet. Dedita opera ad te Calpurniū familiarissimū meū misi, vt mihi magne cure tuā vitā,
ac dignitatē esse scires. Vale. Eodē die a Cesare Philorimus literas attulit hoc exēplo.

CAESAR IMP. M. T. CICERONI IMP. S.

Nisi te nihil temere, nihil imprudēter facturū iudicārā, tñ permotus ho-
minū fama, scribēdū ad te existimaui, & p̄ nostra beneuolētia perēdū, ne
quo p̄gredereis inclinata iā re, qua integra etiā p̄grediendū tibi nō exi-
stimasses. Nāq; & amicitie grauiorē iniuriā feceris, & tibi min⁹ cōmode
cōsulueris, qđ minus placet, si nō fortunæ obsecutus fueris, vt debes: oīa
em̄ secūdisima nobis, aduersissima illis accidisse vident: nec causam secu-
tus: eadem em̄ tum fuit, cū ab eorū cōsiliis abesse iudicasti: sed meū aliqđ
factū cōdemnasse, quo mihi graui⁹ abs te nil accidere pōt. Qđ ne facias, pro iure nostrē ami-
citiē a te peto. Postremo quid viro bono, & quieto, & bono ciui magis cōuenit, q̄ abesse a ci-
uilibus cōtrouersis: Qđ nōnulli cū probarēt, periculi causa sequi nō potuerūt: tu explorato
& vitæ meę testimonio, & amicitie iudicio, neq; tutius, neq; honesti⁹ reperies qcq; q̄ ab omī
contentione abesse. Vale.

T. P. ATTICO.

Vintodecimo Cal. Maii, ex itinere aduēt⁹ Philotimi (at cuius hoīs, q̄ insul-
si, & q̄ sepe p̄ Pōpeio mētiētis) exanimauit omneis, q̄ mecū erāt. Nā ipse ob-
durū, dubitauitq; nostrū nemo, quin Cesare itinera repressisset, volare dici-
tur. Petreius, cū Afranio cōiūxisse, nihil affert eiusmodi. Quid q̄ris: etiam il-
lud erat psuasum, Pōpeium cū magnis copiis iter in Germaniā per Illyricū
fecisse. id em̄ ἀνευλακός nūciabat. Melitā igit opinor capessemus, dum qđ in
Hispania: qđ quidē p̄modū videor ex Cesare literis ipsius volūtate facere posse, qui negat
neq; honesti⁹, neq; tutius mihi qcq; esse, q̄ ab omni cōtentione abesse. Dices, vbi ille ergo tuus
animus, quē pximis literis: adest, & idem est. Sed vtinā meo solū capite decernerē, lachrymā
meorum me interdū molliunt p̄cantū, vt de Hispaniis expectemus. M. Caelii quidē epistolā
scriptam miserabiliter, quæ hoc idem obsecraret, vt expectarem, ne fortunas meas, ne vnicā
filiā, ne meos omneis tam temere proderē, nō sine magno fletu legerūt pueri nostri. etsi meus
quidē est fortior, eoq; ipso vehemēter cōmouet, nec quicq; nisi dedignatione laborat. Melitā
igit, deinde qđ videbit. Tu tñ etiā nūc mihi aliquid literarū, & maxime si qđ ab Afranio. Ego
si cū Antonio locutus ero, scribā ad te, quid actū sit: ero tñ in credendo, vt mones, caut⁹. Nā
occultādi ratio tū difficilis, tū etiā periculosa est. Seruiū expecto ad Nonas, & adiicit a Post-
humia. Sed & Seruii filii quartanā leuiorē esse gaudeo. Misi ad te Caelii etiam literarū exem-
plum. Vale.

CAELIVS M. T. CICERONI IMP. S.

Xanimatus tuis literis, quibus te nihil nisi triste cogitare ostendisti, neq; id,
qđ esset, pscripsisti, neq; non tñ quale esset, qđ cogitares, aperuisti, has ad te
illico literas scripsi. Per fortunas tuas Cicero, p̄ liberos te oro, & obsecro, ne
qd grauius de salute, & incolumitate tua cōsulas. Nā deos, hominesq; amici
tiāq; nostrā testificor, me tibi pdixisse, neq; temere monuisse: sed postq; Cesa-
rē cōuenerim, sententiāq; eius, qualis futura esset parta victoria, cognorim, te
certiorē fecisse. Si existimas eadē rationē fore Cesare in dimittēdis aduersariis, & cōditioni-
bus ferēdis, erras: nihil nisi atrox, & fœuū cogitat, atq; etiā loquit: iratus Senatū existit. his
intercessionibus plane incitatus est, nō mehercule erit deprecationi locus. Quare si tibi tu, si
filius vnicus, si domus, si spes tuæ reliquę tibi charę sunt, si aliqd apud te nos, si vit optimus
gener tu⁹, valemus, eorū fortunā nō debes velle cōturbare, vt eā cām, in cuius victoria salus
nostra est, odisse, aut relinquere cogamur, aut impiā cupiditatē cōtra salutē tuā habeamus.
Deniq; illud cogita, quot offensę fuerint, in ista cunctatione te subesse. nunc te cōtra victorē
Cesare facere, quē dubiis rebus ledere noluisti, & ad eos fugatos accedere, quos resistētis se
qui nolueris, summæ stultitiæ est. Vide, ne dū pudet te parum optimatē esse, parū diligenter
qđ optimū sit, eligas. Qđ si totū tibi psuadere nō possum, saltē, dū quid de Hispaniis agam⁹,
xx iii

Cæsar ad Cice.

Viro bono cōueniens,

Philotim⁹.

Melitam ca- pessemus.

Testificor.

Depcatio.

Optimatē esse.

Epistol. ad T. P. Atticum

scitur, expecta: q̄s tibi nūcio aduētu Cēsaris fore nostras. Quā isti sp̄m habeāt amissis Hispāniis, nescio. Qd̄ porro tuū cōsiliū sit, ad desperatos accedere, nō mediūssidi⁹ reperio. Hoc qd̄ tu nō dicēdo mihi significasti, Cēsar audierat: ac simulatq; habuit, mihi dixit. statim, qd̄ de te audisset, exposuit. Negauī me scire, tñ ab eo petiui, vt ad te literas mitteret, quibus maxime ad remanēdū cōmoueri posses. Me secū in Hispaniam ducit. Nā nisi ita faceret, ego pri⁹, ad urbē q̄ accederē, vbicūq; tu esses, ad te pcurrissem, & hoc a te p̄sens cōtēdissem, atq; omni vi te retinuissem. Eriā atq; etiā Cicero cogita, ne te, tuosq; om̄is fundit⁹ euertas, nec te sciens, prudēsq; eo demittas, vnde exitū vides nullū esse. Q; si te, aut voces optimatium cōmouent, aut nōnullorū hoīm insolētiā, & iactationē ferre nō potes, eligas cēleo aliqd̄ oppidum vacuum a bello, dum hęc decernunt, q̄ iam erūt confecta. Id si feceris, ego te sapienter fecisse iudicabo, & Cēsarem non offendes. Vale.

T. P. ATTICO.

Optimatiū

Me cecum.

ME cecum, qui hęc ante nō viderim. Misi ad te epistolā Antonii: & cū ego sapissime scripsissem, nihil me cōtra Cēsaris rationes cogitare: meminisse me generi mei, meminisse amicitie: potuisse, si aliter sentirem, esse cū Pōpicio: me aut, quia cū licitorib⁹ inuitus cursarē, abesse velle, nec id ipsum certū etiam nūc habere: vide q̄ ad hęc tuū cōsiliū, q̄ verū est. Nam qui se mediū esse vult, in patria manet: q; p̄ficiscit, aliqd̄ de alterutra parte iudicare vī det. Sed is ego nō sum, qui statuere debeat, iure quis p̄ficiscat, nec ne. Parteis mihi, Cēsar has imposuit, ne quē oīno discedere ex Italia paterer. quare parū refert, me p̄bare cogitationem tuā, si nihil tñ tibi remittere possum. Ad Cēsare mittas, cēleo, & ab eo hoc petas: non dubito quin impetraturus sis, cū p̄sertim te amicitie nostrę rationē habiturū esse pollicearis. Habes σκντάλιω λακωνικώ, oīno excipiā hoīm. Erat aut. V. Nonarū vēturus vesperī, idest hodie. Cras igit ad me fortasse veniet, tētabo, audeā nihil properare, missurū ad Cēsare clamabā, cū paucissimis alicubi occultabor. Certe hinc istis inuitissimis euolabo, atq; vtinā ad Curionem. magn⁹ dolor accessit, efficiēt aliquid dignū nobis. Tua mihi valde molesta, medere amabo, dum est ἀρχή. De Massiliēsis gratę tuę mihi literę, quāso vt sciā, quicqd̄ audieris. Sullā cuperē, si possem, palā qd̄ a Curione effecerā. Hic ego Seruiū expecto. Rogor em̄ ab ei⁹ vxore, & filio, & puto opus esse. Hic tñ Citharidam secū lectica aperta portat, altera vxorē. Septē p̄terea cōiūctę lecticę amicarū, hęc sunt amicos. Vide q̄ turpi leto p̄reamus. Et dubitari pōt, qn̄ ille seu victus, seu victor redierit, cadē facturū sit: Ego vero vehiculo, si nauis nō erit, eripiā me ex istoꝝ parricidīo. Sed plura scribā, cū illū cōuenero. Iuuenem nostrū nō possum nō amare, sed ab eo nos nō amari plane intelligo. Nihil ego vidi tā ἀνιδρογίητον, tam auersum a suis. tñ scio quid cogitas, vim incredibile molestiarū. sed erit curę, & est, vt regat. mirum est em̄ ingenium. ἦθους ἐπιμελητέον.

T. P. ATTICO.

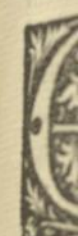
Msignata iā epistola supiore, nō placuit ei dare, cui cōstituerā, q; erat alien⁹. itaq; eo die data nō est. Interim venit Philotimus, & mihi a te literas reddidit: quib⁹ q̄ de fratre meo scribis, sunt ea quidē parū firma, sed habēt nihil ὑπερβολον, nihil fallax, nihil flexibile nō ad bonitatē, nihil qd̄ non quo velis, vno sermone possis pducere. ne multa, om̄is suos, etiā quibus irascit crebri⁹, tñ charos habet, me qdē se ipso chariorē. Qd̄ de puero aliter ad te scripsit, & ad matrē de filio, nō rephēdo. De itinere, & de sorore, q; scribis, molesta sunt, eoq; magis, q; ea tēpora nostra sunt, vt ego eis mederi nō possim. Nā certe mederer: sed quibus ī malis, & qua in desperatiōe rerū simus, vides. Illa de ratione nūmaria nō sunt eiusmodi. Sepe. n. audio ex ipso, vt non cupiat tibi prestare, & in eo laboret. Sed si mihi, in hac mea fuga, HS. XIII. nō reddit, q̄ dedi eius filio mutua, & vtif excusatione tēporis, Si Lepta, Si ceteris: soleo mirari de nescio queis HS. XX. cū audio exilio se vrgeri. vides. n. p̄fecto angustias, curari tñ ea tibi vbicūq; iubet. An existimas illū in isto genere Lentulū: aut restrictū: nemo est minus. De fratre satis. de eius filio: indulgit illi quidē suus pater semp: sed nō facit indulgentiā mendacē, aut auarū, aut nō amatē suorū: ferocē fortasse, ac arrogatē, & infestū facit. Itaq; habet hęc quoq; quę nascunt ex indulgētia, sed ea sūt tolerabilia. Quid em̄ dicā de hac iuuetute! Ea vero, q̄ mihi qdē, qui illū amo, sunt his ipsi malis in queis sumus, miseriora, nō sunt ab oblego nostro, nō habent suas radices, quas tñ euellerē p̄fecto, si liceret. Sed ea oīa mihi sunt patientia. Ego meū facile teneo. nihil est em̄ eo tractabilius. cui⁹ quidē misericordiā, lāguidiora ad huc cōsilia cepi: & quo ille me fortiorē vult eē, eo magis timeo, ne ī eū existā crudelior. Sed

Lentulū aut
Restrictū.
Indulgētia

In queis sumus,

Existam.

Anto
velle
nauig
Rho
re cē
im
retum
curā
ille ad

custod
tendū,
sequen
di. Cō
delectū
ciā scio
ne sim
ui, ego,
sem. Tu
net, ego
dū est.
tā p̄p
am pui
re, & d
mus. o
no in
fecto, v
rio sus
si qd̄
agito, n
p se luc
set, & s
Legion
sibi ipse
tura, ve
iuueni
hoc sit
potest

se velle
lib⁹ red
rone gr

Antonius venit heri vesperi. iā fortasse ad me veniet, aut ne id qdē, qm̄ scripsisti, quid fieri vellet. Sed scies cōtinuo qd actū sit. Nos iā, nisi occulte, nihil. De pueris quid agā? Paruo ne nauigio committam? Quid mihi animi in nauigando cēses fore? Recordor em̄ aestate cū illo Rhodiorum ἀφρακτῶ nauigans, q̄ fuerim sollicitus. Quid duro tempore anni actuaria fore cēses? O rē vndiq̄ miserā. Trebatius erat mecū, vir plane, & ciuis bonus. q̄ ille mōstra Dii immortales: etiā ne Balbus in Senatū venire cogitet: sed ei ipsi cras ad te literas dabo. Vultreium mihi amicū, vt scribis, ita puto esse: cū eo, qd̄ *δυμικώτορον* ad me scripserit, de nūmis curādis erit. id tu, si ille aliter acceperit, ac debuit, lenies moneo. Talia aut̄ ascripsi, q̄ ille ad me Proconsulem. sed quoniā est homo, & nos diligit, ipse quoq̄ a nobis diligať. Vale.

T.P.ATTICO.

Vidnam mihi futurū est: aut q̄s me nō solū infelicioꝝ, sed iā etiā turpior? Noīatim de me sibi impetratū dicit Antonius, nec me tñ ipse adhuc videt, sed hoc Trebatius narrauit. Quid agā nūc, cui nihil p̄cedit, cadūtq̄ ea q̄ diligētissime sunt cogitata, teterrime? Ego em̄ Curionē nactus, oīa me cōsecutū putabo: is de me ad Hortēsiū scripserat. Regin⁹ erat rot⁹ noster. huic nihil. suspicabamur em̄ hoc mare negotiū fore. Quo me nūc vertā? vndiq̄ custodior. sed satis lachrymis. igit̄ & occulte ī aliquā onerariā correpedū: nō cōmittendū, vt etiā cū pacto phibitū videamur. Sicilia perēda: quā si nacti erimus, maiora qdā consequemur, sit modo recte in Hispaniis. q̄q̄ de ipsa Sicilia vtinā sit verū, sed adhuc nihil secūdi. Cōkursus Siculorū ad Catonē dicit factus, orasse, vt resisteret, oīa pollicitus, cōmeatū illū, delectūq̄ habere cōepisse: nō credo, vt est luculētus auctor: potuisse certe tenere illā Prouinciā scio. Ab Hispaniis aut̄ iā audiet. Hic nos C. Marcellū habem⁹ eadē de re cogitatē, aut bene simulatē. q̄q̄ ipsum nō viderā, sed ex familiarissimo ei⁹ audiebā. Tu q̄so, si qd habebis noui, ego, si qd moliti erim⁹, ad te statim scribā. Q. Fratrem seuerius adhibebo. vtinā p̄ficere possim. Tu tamen eas epistolas, q̄b⁹ asperius de eo scripsi, aliquādo cōcerpito, nequādo qd emanet, ego itē tuas. Seruiū expecto, nec ab eo q̄c̄q̄. Scies qd erit. sine dubio errasse nos confitendū est. at semel: at vna in re: immo oīa quo diligētius cogitata, eo facta sunt imprudētia. *τα μὲν προτετιχθαι, ἐὰς οὐ μὲν ἀχινύμνοι π...* in reliqs modo ne ruamus. Iubes em̄ profectiōnē meam puidere. Quid puidēā: ita patēt oīa, q̄ accidere possunt, vt ea si vitē, sed edū sit cū dedecore, & dolore: si negligā, periculū est ne in man⁹ incidā perditorū. Sed vide quātis ī miseris simus. optādū interdū videtur, vt aliquā accipiamus ab istis acerbā quāuis iniuriā, vt Tyrāno in odio fuisse videamur. Qz si nobis is cursus, quem sperarā, pateret, effecissem aliqd p̄fecto, vt tu optas, vt hortaris, dignū nostra moꝝa. sed mirifice sunt custodiae. et qdē ipse Curio suspectus. Quare vi, aut clā agendū est: & si vi, forte & cū tēpestare: clā aut̄ cū istis. in quo si qd *σφάλμα*, vides q̄ turpe est: trahimur, nec fugiendū, si qd violētius. De Caelio sape mecū agito, nec si qd habuerō tale, dimittā. Hispanias spero firmas esse. Massiliensū factū tū ipsum p̄ se luculentū est, tū mihi argumēto est, recte esse in Hispaniis. Minus. n. auderēt, si aliter esset, & scirēt. Nā & iuncti, & diligētes sunt. Odiū aut̄ recte aīaduertis significatiū theatrum. Legiones etiam has, quas in Italia assumpsit, alienissimas esse video. sed tñ nihil inimicius, q̄ sibi ipse. Illud recte times, ne ruat. Si desperarit, certe ruet. quo magis efficiendū aliqd est fortuna, velim meliori animo Caeliano, sed primo q̄c̄q̄, qd̄ qualecūq̄ fuerit, cōtinuo scies. Nos iuueni togas suppeditauius, Peloponnesū ipsam sustinebimus. Est. n. indoles, modo aliquid hoc sit. Quod si adhuc nullum est, esse tamen potest, aut *ἄρην* nō est, quo mihi persuaderi nō potest. Vale.

T.P.ATTICO.

Pistola tua gratissima fuit meq̄ Tullie, & mehercule mihi. semp̄ secū aliquid afferit tuę literę. Scribes igit̄ aliqd ad sp̄em, poteris me de miseris. Tu Antonii leones primescas caue. Nihil est illo hoīe iucundius. Artēde ἀρχὴν ἀλιανῶν, euocauit literis e municipiis denos, & quattuor viri venerūt. Puella eius mane primū dormit ad horas treis. Deinde, cū eēt nūciatū venisse Neapolitanos, & Cumanos (his. n. est Cesar iratus) postridie redire iussit, lauari se velle *ὡς κοινοδυσίῳ γινέσθαι*. hoc heri effecit. Hodie aut̄ in Enariā trāsire cōstituit, exulib⁹ reditū polliceť. Sed hęc omittamus, de nobis aliqd agam⁹. A Daxio accepi literas. de Tirone gratū. Vectenū diligo, Vestorio reddidi. Serui⁹ pridie Non. Maii Minturnis māsisse dicitur.

Aphractus Actuaria.

†Monetalī autem.

Noīatim.

†maxi.

Correpedū

Massiliensū factum.

Mehercule

Antonii mores.

†Senariam

Epistol. ad T. P. Atticum

citur, hodie in Liternino mansurus apud C. Marcellum. Cras igitur nos mature videbit, mihiq;
 dabit argumentum ad te epistolę. Iam. n. non reperio quid tibi scribam. Illud admiror, quod Antonius
 ad me ne nuncium quidem, cum presertim me valde obseruarit, videlicet aliquid atrocius de me im-
 peratum est, coram negare mihi non vult, quod ego nec rogaturus eram, nec, si impetrassem, creditu-
 rus. Nos tamen aliquid excogitabimus. Tu quaeso, si quid in Hispaniis. iam enim poterit audiri, &
 omnes ita expectant, ut si recte fuerit, nihil negotii futurum putent. Ego autem nec retentis his,
 confectam rem puto, neque amissis, desperatam. Syluium, & Ocellam, & ceteros credo retardatos. Te
 quoque a Curio impediri video. Et si, ut opinor, habes vitam miseram, maiusque malum est, tamen time-
 re, quam est illud ipsum, quod timeas. Seruius, ut antea scripsi, cum venisset pridie Nonarum Maii, ad me
 venit: ne diutius te teneam, nullius consilii exitum inuenimus. Nunquam vidi hominem perturbatiorem
 metu, neque hercule quicumque timebat, quod non esset timendum. illum sibi iratum, hunc non amicum, hor-
 ribilem utriusque victoriam, cum propter alterius crudelitatem, alterius audaciam, tum propter utriusque
 difficultatem pecuniarum, qua frui nusquam, nisi ex priuatorum bonis posset. Atque haec ita multis cum
 lachrymis loquebatur, ut ego mirarer eas tam diuturna miseria non exaruisse. Mihi quidem etiam lip-
 pitude haec, propter quam non ipse ad te scribo, sine vlla lachryma est: sed sapius odiosa est,
 propter vigilias. Quamobrem quicquid habes ad consulendum, collige, & illa scribe, non ex doctrina, neque
 ex libris, nam id quidem domi est, sed nescio quomodo imbecillior est medicina, quam morbus. Haec
 potius conquire de Hispaniis, de Massilia. Quae quidem satis bella Seruius affert, qui etiam de
 duabus legionibus luculentos auctores esse dicebat. Haec igitur si habebis, & talia, & quaedam paucis die-
 bus aliquid audiri necesse est. Sed redeo ad Seruium. distulimus omnino sermonem in posterum, sed tar-
 dus ad exequendum. Multos in suo lectulo malle quicquid fore, odiosus scrupulus de filii militia Bru-
 dusina. Vnum illud firmissime asseuerabat, si damnati restituerent, in exilium se iturum. Nos autem
 ad haec, & ipsum certo fore, & quae iam fiebant non esse leuiora, multaque colligebam. Verum ea non
 animum eius augebant, sed timorem, ut iam caelandum magis de nostro consilio quem ad diem vide-
 retur, quare in hoc non multum est. Nos a te admoniti de Caelio cogitabimus. Vale.

T. P. ATTICO.

Eruius cum esset apud me, Cephalio cum tuis literis. VI. Iduum venit, quae nobis
 magnam spem attulerunt meliorum rerum. De octo cohortibus, etiam haec quoque, quae
 in his locis sunt, labare dicunt. Eodem die Funifulanus a te attulit literas, in
 quibus erat confirmatum illud idem. Ei de suo negotio respondi cumulate, cum
 omni tua gratia: adhuc non satisfaciebat. Debet autem mihi multos nummos,
 nec habet locuples, nunc ait se daturum, cum ex P. sustulerit. moram tabellarius, si
 apud te esse quas satisfecisses dares, quantum sit, haeres Philotimi tibi dicet. Sed ad maiora redea-
 mus. Quod optas, Caelianum illud maturescit. Itaque torqueor, utrum ventum expectem. Vexillo opus
 est, conuolabunt. Quae suades ut palam, prorsus assentior. Itaque me profecturum puto. Tuas tamen in-
 terim literas expecto. Seruii consilio nihil expediat. Omnes captiones in omni sententia occurrunt.
 Vnum C. Marcello cognoui timidiorum, quem Cos. fuisse poenitet, qui etiam Antonium con-
 firmasse dicit, ut me impediret, quod ipse credo honestius. Antonius autem VI. Iduum Capuam pre-
 ctus est, ad me misit, se pudore deterritum ad me non venisse, quod me sibi succedere putaret. Ibitur
 igitur, & ita quidem, ut cesses, nisi cuius personae grauioris suscipiendae spes erit ante oblata. sed vix
 erit tam cito. Halienus autem Pr. putabat aliquem, si ego non, ex collegis suis, quiuis licet, dum modo alii
 quos. De sorore laudo, de quo puero datur opera. Spero esse meliora. De Q. fratre scito eum non me
 diocriter laborare de usura, sed adhuc nihil a L. Egnatio expressit Axius de XII. millibus pudens.
 Sepe enim ascripsit, ut Gallio, quantum is vellent, darem. quod si non scripsisset, possem ne aliter! Et qui-
 dem saepe sum pollicitus: sed tantum voluit cito, nec vero adiuuarent iis in angustiis sedu-
 ctos, verum alias. Te a quartana liberatum gaudeo, itemque Pylia: ego dum naues, & cetera parant,
 excurro in Pompeianum. Vecteno velim gratias, quod studiosus sit: si quem nactus fueris, quae per-
 ferat literas, des ante quam discedimus. Vale.

M. T. CICERO C. CAESARIS.

Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, cum ad me bene mane Diony-
 sius fuit. cui ego quaedam non modo placibile me prebuissim, sed totum remisissim,
 si venisset, qua mente tu ad me scripseras. Erat enim sic in tuis literis, quas
 Arpini acceperam, eum venturum, facturumque quod ego vellam. Ego volebam autem, vel
 cupiebam potius, esse eum vobiscum. Quod, quia plane cum in Formianum

Timoris
mala.

Lippitudo.

Imbecillior
medicina quam
morbus.

Ei de suo
negotio.

Ibitur.

De usura.
L. Egnat.
Expressit.
Quartana.

Commodum.
Ad me fuit
Velle.
Cupere.

venisset, præciderat, asperius ad te de eo scribere solebam, at ille perpauca locutus, hanc summam habuit orationis, ut sibi ignoscerem, se rebus suis impeditum nobiscum ire non posse. Pauca respondi, magnum accepi dolorem, intellexi fortunam ab eo nostram despectam esse, quid queris? fortasse miraberis: in maximis horum temporum doloribus, hunc mihi scito esse. Velim, ut tibi amicus sit. Hoc cum tibi opto, opto ut beatus sis, erit enim tandiu. Consilium nostrum spero vacuum periculo fore. Nam & dissimulauimus, & ut opinor, acerrime obseruabimus, nauigatio modo sit, qualem opto. Cetera, quæ quidem consilio prouideri poterunt, cauebuntur. Tu, dum adsumus, non modo quæ scieris, audierisve, sed etiam quæ futura prouidebis, scribas velim. Cato, qui Siciliam tenere nullo negotio potuit, & si tenuisset, omnes boni ad eum se contulissent, Syracusis profectus est ante diem. VIII. Calendarum Maii, ut ad me Curio scripsit. Utinam, quod aiunt, Cotta Sardiniam teneat, est enim rumor. O, si id fuerit, turpem Catonem. Ego, ut minuerem suspicionem profectionis, aut cogitationis meæ, profectus sum in Pompeianum ad quartum Iduum, ut ibi essem, dum quæ ad nauigandum opus essent, pararentur. Cum ad Villam venissem, venerunt ad me Centuriones trium cohortium, quæ Pompeii sunt, postridie. Hæc mecum Minnius noster, velle eos mihi se, & oppidum tradere. At ego in de postridie ad Villam veni ante lucem, ut me omnino illi ne viderent. Quid enim erat in tribus cohortibus? quid si plures? quo apparatu? cogitavi eadem illa Cæliana, quæ legeram epistola tua, quæ accepi. Simul & in Cumanum veni eodem die: & simul fieri poterat, ut tentaremur. Omnem igitur suspicionem sustuli. Sed cum redeo, Hortensius venit, & ad Terentiam salutatum diuerterat: sermone erat usus honorifico erga me, tamen eum (ut puto) videbo. Misit enim puerum, se ad me venire. Hoc quidem melius, quam collega noster Antonius, cuius inter lectores lectica una portatur. Tu, quoniam quartana cares, & nedum morbum remouisti, sed etiam grauedinem, te vegetum nobis in Græcia siste, & literarum aliquid interea. Vale.

T. P. ATTICO,

Ridie Iduum, Hortensius ad me venit scripta epistola. Vellem cetera eius, quæ in me incredibilem *ἐκτέννω* qua quidem cogito uti. Deinde Serapion cum epistola tua: quam priusquam aperuissem, dixi & te ad me de eo scripsisse antea, ut feceras. Deinde epistola scripta cumulatissime cætera. & hercule hominem bonum, & doctum, & probum existimo: quin etiam nauis eius me, & ipso conuectore usurum puto. Crebro refricat lippitudo, non illa quidē perodiosa, sed tamen quæ impediatur scriptionem meam. Valetudinem tuam iam confirmatam esse, & a vetere morbo, & a nouis tentationibus, gaudeo. Cellam vellem haberemus, videntem enim esse hæc paulo faciliora. Nunc quidē equinoctium nos moratur, quod valde perturbatum erat: id si cras erit, utinam idem maneat Hortensius, siquidem adhuc erat, liberalius nihil esse potest. De diplomate admiraris, quasi nescio cuius te flagitii insimularem. Negas enim te reperire, qui mihi id in mentem venerit. Ego autem, quia scripseras te proficisci cogitare (etenim audieram nemini taliter licere) & eo te habere censebam, & quia a pueris diploma sumpseras. Habes causam opinionis meæ, & tamen velim scire quid cogites, in primis si quod etiam nunc noui est. XVII. Calendarum Iunii Tullia mea peperit puerum *ἐπιγαμνωσάων ἐν τὸ κκεν*. Quod quidem est natum perimbecillum est. Me mirifice tranquillitates adhuc tenuerunt, atque maiore impedimento fuerunt, quam custodiæ quibus asseruor. Nam illa Hortensiana omnia fuere infantia. Ita fiet homo nequissimus, ab Saluio liberto deprauatus est. Itaque posthac non scribam ad te, quid facturum sim, sed quid fecerim. Omnes enim *κωρυκαῖοι* videntur subsultare quæ loquor. Tu tamen si quid de Hispaniis, siue quid aliud, perge quæso scribere, nec meas literas expectaris, nisi cum quo opto, peruenerimus, aut si quis ex cursu. sed hoc quoque timide scribo, ita omnia adhuc tarda, & spissa: ut male posuimus initia, sic cetera sequentur. Furias nunc sequimur, eadem nos fortasse furia persequentur. Ex Balbi autem sermone, quæ tecum habuit, non probamus de Melita. Dubitas igitur, quin nos in hostium numero habeat? Scripsi equidem Balbo te ad me de beneuolentia scripsisse, & de suspicionem, egi gratias: de altero ei me purgavi. ecquem tu hominem infeliciorem? Non loquor plura, ne te quoque ex cruciem, ipse conficior venisse tempus, cum iam nec fortiter nec prudenter quicquam facere possim. Vale.

Anto. collega.
Grauedo.
Careo.
Siste vegetum,

Conuector
Lippitudo
Cicer.
Aegnoctium

Diploma,

Tullie partus septi mestrus.

Spissa.
Furias sequimur.